

Recensie de Volkskrant Wim Helsen ★★★★★

Met zijn absurde verhalen biedt Wim Helsen zalig escapisme

Absurditeit en humor voeren de boventoon in zijn show *Niet mijn apen, niet mijn circus*, maar er zit wel degelijk ernst onder.

‘Da’s braderij!’ Wanneer het leven weer eens in totale chaos verzandt, met al zijn mee- en tegenvallers, dan kun je het altijd nog met een braderie vergelijken. Ja, wie een voorstelling van komiek Wim Helsen bezoekt komt altijd weer thuis met wat vers geleerde Vlaamse woorden en uitdrukkingen.

Wim Helsen is terug in het theater, en hoe! In *Niet mijn apen, niet mijn circus* laat Helsen weer zien waarom hij de meester van het absurdisme is. In tegenstelling tot voorganger *Er wordt naar u geluisterd* (2016), die zeker grappig was maar te lang bleef hangen in de opzet van ‘man leidt chaotische begrafenis’, is Helsen hier weer veel abstracter en onvoorspelbaarder. Zoals in zijn beste shows trakteert hij de toeschouwer op een volstrekt onnavolgbaar verhaal. Niet alleen de situaties zelf zijn geestig, maar ook de zijpaden en rare details waarmee Helsen het volstopt. Daarbij is het heel knap en beeldend geacteerd, vol mooie taal.

De vertelling start ditmaal in Wims eigen straat in Antwerpen, waar een parkeerboete leidt naar een moeizaam telefoongesprek met een overheidsinstantie. Dat lijkt futiel, maar bij Helsen wordt dit al snel een Kafkaësk verhaal vol frustraties van het zonderlinge, onhandige personage dat hij altijd neerzet in zijn theaterwerk. Het wordt al snel ook heel grappig, bijvoorbeeld als Helsen te lang nadenkt over de slogan die bij een gehandicaptenparkeerplaats staat: ‘Neemt u mijn parkeerplaats, neem dan ook mijn handicap’. Of als hij tussendoor de code op zijn parkeerboete omsmeedt tot een bizar liedje. Waarom hij dat doet? Gewoon omdat het kan, waarschijnlijk.

Voor we het weten zijn we beland bij een stadswandeling waarbij Wim achterna wordt gezeten door zowel een politieagent als een geit. Jawel, die geit ('Een Belgische landgeit met lang haar en een sik') speelt een belangrijke rol, want hij doemt op in dromen van Wim over zijn vader. De geit kan soms ineens praten, en levert oneliners zoals 'Schuld bestaat niet'.

Absurditeit en humor voeren de boventoon, maar er zit wel degelijk ernst onder. Helsen verwerkt de moeizame band met zijn vader, die vijf jaar geleden overleed en met wie hij niet over gevoelens kon praten. De geit en de vader hebben duidelijk een connectie, en zo zijn er nog wel meer demonen waar Helsen mee worstelt. Hij verzint vijanden die er niet zijn, maar vraagt zich tegelijk af: wat heb ik zonder vijanden nog te vertellen?

De psychologische ondergrond is een sterke toevoeging aan Helsen's unieke stijl van cabaret maken. Maar het aantrekkelijkst aan zijn show is het escapisme dat hij biedt. Het is zalig om in tijden van pandemie en oorlog zo'n volstrekt andere wereld te worden binnen getrokken. Wim Helsen slaagt daarin, met zijn hersenspinsels, zijn malle dansjes op luide muziek, en zijn uitleg waarom de 'i' de vrolijkste van alle letters is.